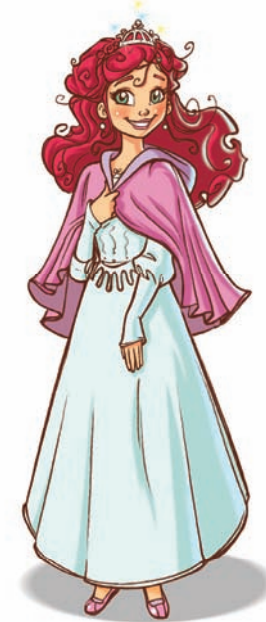

Прунела Бат
Круна за Вики

Превела с италијанског
Гордана Бреберина

■ Laguna ■

Наслов оригинала

Prunella Bat

UNA CORONA PER VICKY

All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Edizioni Piemme S.p.A., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A.. All rights reserved.

Text by Prunella Bat

Original cover and Illustrations by D. Pizzato, B. Pisapia, M. De Bellis

Copyright © 2009 Edizioni Piemme S.p.A., via Tiziano 32
20145 Milano- Italia

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8,
20123 Milano, Italia
foreignrights@atlantyca.it
www.atlantyca.com

Translation copyright © 2012 za srpsko izdanje, Laguna

Садржај

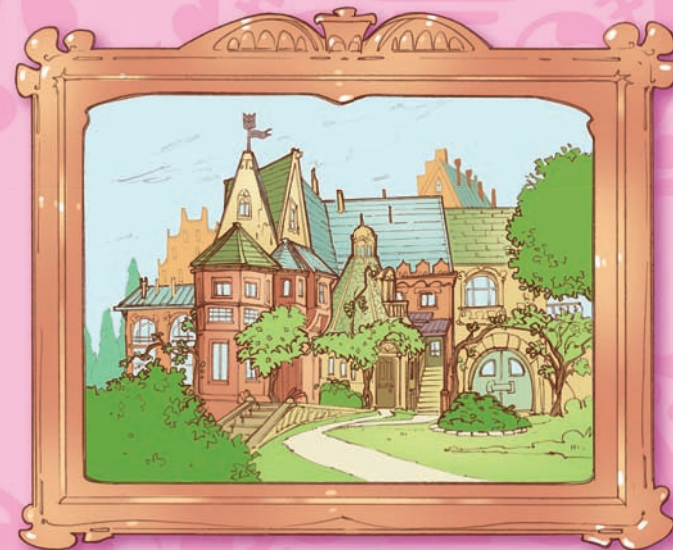
1. Не зови ме принцега!	11
2. Сасвим обична породица	19
3. Убиствени врисак трећег степена	27
4. Алфонсово лудило	34
5. Ноћ на дрвету	44
6. Кап плаве крви	52
7. Још нека објашњења	61
8. Четири величанствене	69
9. Нека ти то послужи за наук	75
10. Принцега месеца	83
11. Звездица по звездица...	92
12. Пријатно изненађење	100
13. Натријум-хлорид	106
14. Плоп, плоп, плоп, ШЉИС!	112
15. Крцко Орашчић и краљ мишева	120
16. Викина пошта	128
Четири величанствене	134

Добро дошли
на Колеџ за Џринџезе

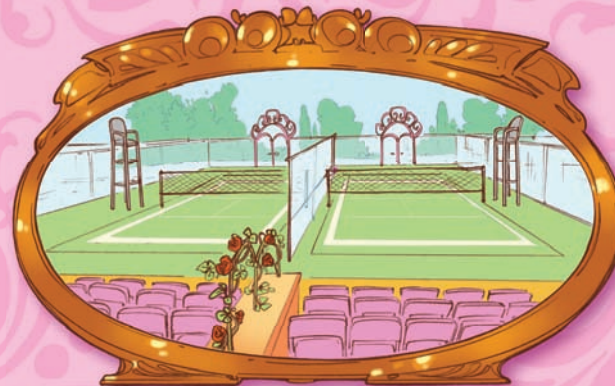

Колеџ

Кућа
сова

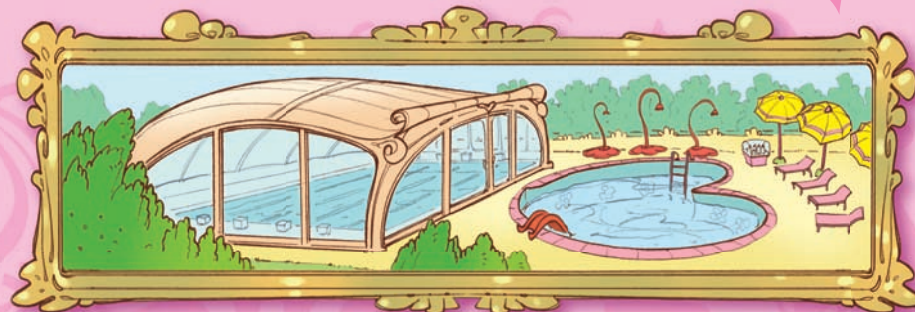
Тениски
терени

Базен

Врт

Ученице

Вики

Права мушкарача, сушта супротност једној принцези!

Нел

Слатка је кô шећер, али лудује за рагбијем.

Бриђита

Изузетно је отмена и велики је сноб, спремна је на све само да постане принцеза године.

Сани

Родитељи су јој чувене рок звезде, али она више воли хемију од рок музике.

Лин

Воли уметност и желела би да буде сликарка, породица јој живи у Хонгконгу.

Маргерит

Бескрајно се диви Бриђити, за њу би све учинила.

Скарлет

Баснословно богата (отац јој је „краљ пржене пилетине“), сања о принцу из бајке.

1. Не зови ме Ћринцеца!

„...и зато сам, драги дневниче, БЕСНА!“, откуца
Вики на тастатури лаптопа. Онда се предоми-
сли и исправи: „БЕСНА КÔ РИС!!!“

Погледа отворен орман
и њене зелене очи,
испод бакарноцрве-
них коврџа, с гађењем
осмотрише хаљину
која је висила између
поцепаних фармерки и
дречавих мајица купљених на
пијаци у сеоцету Вилоу.

Чмац изрез, набрани рукави, дужина до листо-
ва, широка трака око струка. Префињена, прак-
тично савршена светлоружичаста хаљина, налик
на пролећни пупољак. Да и не помиње ципелице
у одговарајућој боји, рупичасте као чипка.

И она, Вики, ускоро ће морати да скине фар-
мерке исечене у висини колена и љубичасту
мајицу и обући ће ту отмену хаљину коју јој је
поклонила тетка, укротиће коврџе помоћу сме-
шне машине и сићи у салон заједно са близнаки-
њама, такође очешљаним за ту прилику.

Мајка ју је већ упозорила на изненадну
посету тетке Хенријете: доћи ће у време чаја
јер има „нешто важно да им каже“.

„Вики, покушај, молим те, лепо да се пона-
шаш. Знаш колико она држи до лепог васпита-
ња“, рекла је уздахнувши.

Преведено са теткиног језика, „лепо васпи-
тање“ значи да треба да је поздрави уз благи
наклон, говори само кад је нешто питају и седи
правих леђа. То није био лак задатак, утолико
пре што ће у међувремену Вики морати да се
обуздава како не би прснула у смех кад чује
теткино аристократско пијукање: „Ево наших
драаааагих цурица!“

„Мама и тата су претерано љубазни према тој уображеници. Одакле јој право да критикује све и свакога? Утолико пре што ово за мене и Норма није обичан, него велики дан!“, помисли Вики, сачувавши фајл свог врло личног дневника и угасивши обожавани лаптоп наранџасте боје, божићни поклон њених родитеља.

Одмах је било јасно шта ће изабрати између теткине посете и тестирања „експерименталног прототипа“ (како га је помпезно звао Норман, њен најбољи пријатељ и школски друг), у који су уложили две недеље напорног рада и који се сад налазио у складишту за чамце на обали језера.

Она баци поглед на весели неред у соби и зграби у лету црвени ранац. Затим журно изађе, протрча кроз дуги ходник и сјури се широким степеницама са дрвеном завојитом оградом које су водиле у предворје, где је портрет очевог прадеде Алфонса у истраживачкој одећи заузимао истакнуто место.

Вики је била чврсто решена да збрише пре него што тетка Хенријета дође у посету. Али морала је да се снабде: Норману и њој су требале намирнице!

Знала је да је њена мајка Розалинд у зеленом салону, закупљена усисавањем стогодишњих тепиха и распоређивањем цвећа убраног у врту како би соба деловала мало „свежије“.

Што се тиче њеног оца, он је по стоти пут покушавао да поправи њихову препотопску веш-машину: поново је поцепала чаршаве и пешкире, а онда их испљунула полусажвакане.

Између Вики и ужине стајала је само Селест.

Само? Ух, то баш и није права реч, пошто је она

